

Sala Gran

Del 25.11.2010
al 23.01.2011

Traducció

Joan Sellent

Direcció

Sergi Belbel

Jordi Banaclocha
Abel Folk
Montse German
Maife Gil
Anna Lizaran
Almudena Lomba
Oscar Molina

Clara de Ramon
Rosa Renom
Albert Triola
Manuel Veiga
Carles Velat
Emma Vilarasau

**Teatre Nacional
de Catalunya**

Agost

TRACY LETTS

Producció
Teatre Nacional
de Catalunya

La gran tragicomèdia sobre la família del segle XXI

Agost, de Tracy Letts (Tulsa, Oklahoma, 1965) arriba al TNC després d'haver obtingut un dels èxits més rotunds de l'escena de Broadway en aquests últims anys. Amb aquesta peça, Letts va assolir els Premis Pulitzer i Tony l'any 2008.

Per abordar els conflictes, les tensions, les disfuncions i els fantasmes d'una família actual de l'Amèrica profunda, Letts fica en una coctelera i hi barreja sàviament els ingredients més diversos de la tradició dramàtica nord-americana i occidental: combina l'amargor espessa d'un Eugene O'Neill amb l'humor més efervescent de la comèdia popular anglosaxona, i a estones fins i tot és com si Eduardo De Filippo s'hagués reencarnat en un dramaturg nord-americà del segle XXI.

La desaparició del pare en circumstàncies misterioses obliga a tots els membres d'una família a retrobar-se a la casa paterna, a Oklahoma. Aquesta excepcionalitat desencadena un seguit de situacions que oscil·len constantment entre la farsa i el drama, puntejades per uns diàlegs d'un enginy i una energia tan intensos com la xafogor d'agost. Letts retrata tres generacions d'una família del *midwest* americà, personatges alhora singulars i propers, sota la influència de Violet, la matriarca, una dona tan delirant com políticament incorrecta.

Agost

Tracy Letts

Traducció Joan Sellent

Direcció Sergi Belbel

Escenografia Max Glaenzel
amb la col·laboració d'Estel Cristià

Vestuari Antonio Belart

Il·luminació Kiko Planas (aai)

So Pepe Bel

Cançó original Albert Guinovart

Ajudant de direcció Antonio Calvo

Ajudant d'escenografia José Novoa

Ajudanta de vestuari Brisa Salietti

Realització d'escenografia Odeon Decorados

Realització de l'arbre Taller d'escenografia Jordi Castells

Realització de vestuari Sastreria Cornejo

Realització de perruqueria i maquillatge Toni Santos

Alumnes de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
en pràctiques (direcció i dramatúrgia):
Mònica Bofill i Montserrat González

Repartiment:

<i>Beverly Weston, el pare</i>	Carles Velat
<i>Violet Weston, la mare</i>	Anna Lizaran
<i>Barbara Fordham, filla de Beverly i Violet</i>	Emma Vilarasau
<i>Bill Fordham, marit de Barbara</i>	Abel Folk
<i>Jean Fordham, filla de Bill i Barbara</i>	Clara de Ramon
<i>Ivy Weston, filla de Beverly i Violet</i>	Rosa Renom
<i>Karen Weston, filla de Beverly i Violet</i>	Montse German
<i>Mattie Fay Aiken, germana de Violet</i>	Maife Gil
<i>Charlie Aiken, marit de Mattie Fay</i>	Jordi Banacolocha
<i>El nen, fill de Charlie i Mattie Fay</i>	Albert Triola
<i>Johnna Monevata, assistenta domèstica</i>	Almudena Lomba
<i>Steve Heidebrecht, promès de Karen</i>	Òscar Molina
<i>Xèrif Deon Gilbeau</i>	Manuel Veiga
Agraïment	Jaume Ramon (L'oncle Jack, Museu-bar)

Muntatge, assaigs i representacions:

Equips tècnics i de gestió del Teatre Nacional de Catalunya

Producció:

Teatre Nacional de Catalunya

«El fill arriba a casa i el pare el ferma ben fermat. El vell (o la vella, segons el cas) no té res a dir-li, al fill. L'únic que vol és que aquest fill sigui un parell d'hores en una cadira i després se'n vagi a dormir sota el mateix sostre. Això no és amor. I no dic pas que l'amor no existeixi: només em refereixo a una cosa que és diferent de l'amor però que de vegades rep el nom d'amor. Podria ser que, sense aquesta cosa de què parlo, l'amor no existís, però això, en si mateix, no és amor. Només és una cosa que es porta a la sang. És una mena de cobdícia de la sang, i és el destí d'un home. És allò que distingeix l'home dels feliços animals irracionals. Quan neixes, el teu pare i la teva mare perden alguna cosa de si mateixos, i faran mans i mànigues per recuperar-la, i aquesta cosa que han perdut ets tu. Saben que no ho poden recuperar del tot, però te'n prendran tant de tros com puguin. I la típica i entranyable trobada familiar, amb el pícnic sota els arços, s'assembla molt a tirar-se de cap dins un aquari ple de pops.»

Aquest fragment de la novel·la *Tots els homes del rei*, de l'escriptor nord-americà Robert Penn Warren, guanyadora del premi Pulitzer l'any 1947, encapçala l'edició del text d'*Agost*. El fragment resumeix i emmarca perfectament l'acció dramàtica d'aquesta fantàstica obra, guanyadora dels premis Tony i Pulitzer de l'any 2008 i que, en només tres anys, ha estat estrenada amb un èxit esclatant arreu del món. Comèdia, drama, farsa i tragèdia es donen la mà indissolublement en la *gran* història de la família Weston, a l'estat d'Oklahoma, composta per les *petites* històries d'uns personatges alienats, perduts, que busquen la seva identitat i que lluiten desesperadament per estimar i, sobretot, per ser estimats. Una radiografia lúcida, divertidíssima i cruel alhora, de la família, dels Estats Units, del món occidental, de la nostra societat contemporània.

Ha estat un gran plaer poder dur aquesta obra immensa a l'escenari amb una companyia d'intèrprets realment excepcional, i amb tot l'equip artístic i tècnic del teatre. Esperem que en gaudiu tant com nosaltres durant els assajos, d'una intensitat emocional que poques vegades s'aconsegueix i que ens ha servit de gran estímul. Tant de bo us puguem transmetre aquesta intensitat a tots vosaltres.

Sergi Belbel

Escenificar la impostura, representar la veritat / Totes les famílies felices són iguals

Pròleg a l'edició del text (TNC/Proa)

1. *August. Osage County*, estrenada a Chicago l'any 2007, ha estat saludada per la crítica americana amb adjectius ditiràmics. Els crítics de Broadway l'han consagrat, en uns termes més propis dels historiadors, com la primera gran obra americana del segle XXI, o bé com l'obra dramàtica sorgida durant la primera dècada d'aquest mil·lenni que millor retrata la desintegració moral d'una família de l'Amèrica profunda, l'Amèrica que ha vist, de lluny, des del sofà de casa a Oklahoma, i intoxicada per la (des)informació, l'atac a les torres bessones i les guerres de George W. Bush.

Amb aquesta obra Tracy Letts (Tulsa, Oklahoma, 1965) ha triomfat a Broadway, i ha obtingut el Premi Pulitzer i el premi Tony a la millor obra. Això no significa que *August. Osage County* hagi estat manufacturat en el cultiu teatral de Nova York i explotat comercialment al Music Box Theatre de Broadway. Al contrari, és possible que una obra d'aquesta envergadura, de tres hores de durada i tretze actors, no hauria agafat el vol a Broadway, on cada vegada s'aposta menys per nous dramaturgs americans, si no hagués arribat com un producte acabat i contrastat pel públic del Steppenwolf Theatre Company de Chicago. Aquesta companyia d'Illinois, fundada l'any 1974, és avui un grup estable de 41 membres, del qual Tracy Letts forma part com a actor i dramaturg. Els companys de l'Steppenwolf va tenir la valentia de muntar una obra del seu autor resident que d'entrada només podia ser complicada de produir, sobretot a nivell escenogràfic. El mateix Letts ha reconegut que la primera posada en escena va ser fonamental per a l'èxit de la peça. «L'obra no hauria arribat mai a Broadway sense haver-la estrenada abans a Chicago», afirma Letts. Els productors de Nova York van poder assistir al producte acabat i van veure que l'obra tenia moltes possibilitats. Sigui qui sigui que la produeixi, tant si és l'Steppenwolf Theatre com una companyia argentina que n'ha comprat els drets amb el disseny de l'escenografia inclòs en el copyright, *Agost* sempre demanarà una gran producció, com la que ara ha fet el Teatre Nacional de Catalunya. «La primera vegada que ho vaig proposar als companys de la companyia», explica Letts, «ja els vaig advertir: és un muntatge gros. És una història que m'ha estat voltant pel cap durant anys. Penso que hi ha molts dramaturgs que treballen d'aquesta manera, donant voltes a una idea durant molt de temps abans de començar a escriure, i quan m'hi vaig posar em va semblar que la manera més apropiada seria donar a aquesta història la forma de la gran obra americana (big American play). I he d'agrair als companys de l'Steppenwolf Theatre que no s'encongessin davant de l'envergadura del projecte». El primer que crida l'atenció en llegir l'obra i també en assistir a la representació, és la complexitat escenogràfica. La casa de la família Weston és fonamental per transmetre l'atmosfera de la peça. «Quan vaig escriure la primera versió de l'obra», explica Letts, «la casa era més gran, hi havia més habitacions. Vaig treballar colze a colze amb la directora, Anna Shapiro, i l'escenògraf, Todd Rosenthal, i es van estar ben bé un any barallant-se amb

aquella casa per trobar una solució fins que al final un dia em van venir a veure i em van dir: 'Tracy, què és més important, les habitacions o la casa?' Em venien a dir, pots conservar, si vols, totes aquestes diferents habitacions, anant d'un espai a un altre, però hauràs de sacrificar l'estructura de la casa. La meva resposta va ser dir-los que per a mi era més important conservar la casa, mantenir aquella estructura central a l'escenari. Això em va obligar a eliminar i reescriure parts de l'obra, però retrospectivament no trobo a faltar res del que em vaig carregar».

L'estrena posterior d'*Agost* a Londres, Viena, Buenos Aires i ara Barcelona, ha permès comprovar la universalitat d'aquesta obra, que aborda amb un humor descarnat les relacions familiars. *Agost* confirma el dictamen de Tolstói, que encetava *Anna Karenina* amb aquella famosa sentència que diu: «Totes les famílies felices són iguals. Les famílies desgraciades, en canvi, ho són cada una a la seva manera». I es podria dir que els Weston són infeliços de moltes maneres, perquè Tracy Letts hi ventila temes forts, com ara el suïcidi, el divorci, la pedofília, l'incest, l'adulteri, les addiccions, temes que cadascun d'ells pel seu compte ja donarien per a una obra de teatre amb el seu plantejament, nus i desenllaç. Tot plegat fa que les possibilitats d'identificació del públic amb els Westons siguin ben variades. En entrevistes diverses, actors que han participat en diferents produccions d'*Agost* han comentat com sovint han reconegut els seus propis pares i germans, la seva mateixa família, en l'obra que representaven. «És increïble, la quantitat de gent que se m'ha acostat per dir-me, 'els Weston són iguals que la meva família' o em diuen 'has estat espiant a la meva mare'». *Agost* no és una comèdia lleugera, i l'esforç emocional que demana als actors comporta un desgast. Amy Morton, que va obtenir una nominació al premi Tony pel seu paper a *Agost* com a Barbara, la germana gran dels Weston, manifestava en una entrevista que el seu personatge va ser per a ella físicament i psíquicament esgotador. «Vaig estar massa temps dins aquella dona», ha arribat a afirmar Amy Morton. El resultat és que els actors que van participar en la primera producció a Chicago i a Broadway van ser substituïts en la gira i en la producció londinenca. A tot aquest carrusel d'emocions s'hi afegeix un cas especialment emotiu, el de l'actor Dennis Letts, pare del dramaturg, que feia el paper de Beverly Weston, el patriarca de la família. Va fer la temporada a Chicago, però abans del trasllat a Broadway se li va diagnosticar un càncer de pulmó. Va voler anar a Nova York tant sí com no. Va començar les representacions al novembre de 2007. Com que la seva participació es limitava als primers quinze minuts de l'obra, Dennis Letts va compaginar la quimioteràpia amb les funcions, fins que va morir el febrer de 2008.

2. *Agost*, que ara podem llegir en català gràcies a la magnífica traducció de Joan Sellent, ens parla de la força que té la veritat per sortir a la llum, i el dolor que inflingeix en les persones quan aquesta veritat ha estat llargament segrestada i finalment emergeix amb tota la violència de les revelacions. Aquí, el detonant és la desaparició i posterior suïcidi del patriarca, el vell Beverly, alcohòlic irrecuperable, que tolera l'addicció a les pastilles de la seva dona a canvi que el

deixi beure. El buit que deixa obliga les seves tres filles (Barbara, Karen i Ivy) a reunir-se i afrontar una realitat familiar de la qual totes havien fugit.

En totes les obres en què un dels seus protagonistes se suïcida, i això val tant si es tracta d'una novel·la com d'una obra dramàtica, cal que aquest fet estigui justificat d'una manera convincent. La força dramàtica, el *pathos*, que dona a una obra un acte tan radical, probablement el més dramàtic que ens podem imaginar, demana una acurada construcció del crescendo dramàtic per tal que aquest recurs no sigui banal. Pot ser als ulls de l'espectador igualment absurd, però no pot ser mai frívol, ni tampoc gratuït. En el teatre americà contemporani trobem exemples memorables d'obres que exposen el cas de suïcides. Willy Loman, a *La mort d'un viatjant* o el Joe Keller, a *Tots eren fills meus*, ambdues d'Arthur Miller; Don Parritt a *Arriba l'home del gel*, Christine i Orin a *El dol escau a Electra*, d'Eugene O'Neill, Simon Stimson, a *El nostre poble*, de Thornton Wilder, etc. Com ha afirmat Philip Roth en la seva novel·la *La humiliació*, «el suïcidi és un tema que els dramaturgs han reverenciat des del segle cinquè abans de Crist, fascinats pels éssers humans que són capaços de concebre emocions que puguin inspirar aquest acte més que extraordinari. S'hauria d'imposar la tasca de rellegir aquestes obres; perquè tot allò que horripila s'ha de mirar a la cara».

El suïcidi obliga el dramaturg a portar l'acció dramàtica a un límit que justifiqui un acte tan grandiloqüent. De la mateixa manera que l'infant trenca una nina per descobrir com està feta per dins, el dramaturg estavella el seu personatge per il·luminar el seu món interior. Perquè és només en topar contra els nostres límits que ens coneixem de veritat. El suïcidi és gairebé sempre la conclusió final d'una cadena de fets desastrosos que porten a aquesta última sortida. Tracy Letts, però, proposa el camí contrari. A *Agost*, el suïcidi és la premissa, el fet que desencadenarà l'acció dramàtica i que forçarà la veritat oculta a emergir a la llum. El suïcidi no és aquí el tràgic desenllaç sinó la premissa. No tant el resultat com el detonant de l'acció. O dit d'una altra manera, tota l'acció de l'obra es construeix sobre la necessitat d'explicar el gest enigmàtic del patriarca que es fa fonedís i provoca la reunió de les seves tres filles a la casa paterna. Introduir un suïcidi en una obra dramàtica investeix el dramaturg amb una gran responsabilitat, que no és altra que el repte d'explicar una cosa molt grossa, sense caure en el melodrama ni en la tragèdia gratuïta o arbitrària. Els suïcidis no es poden explicar, però s'han de poder representar, fer visibles tant els seus motius com els seus efectes. La majoria de vegades ens quedem amb els motius del suïcidi. Aquí tenim la doble ració. Al mateix temps que anem endevinant les causes que el poden haver portat Beverly al seu destí fatal, assistim als efectes que el suïcidi té sobre la seva família.

El repte de Tracy Letts, doncs, ha estat descriure una realitat familiar prou opressiva i malaltissa per fer comprensible l'acte de Beverly. Letts se centra en les impostures d'una família que no ha afrontat des de fa anys les desavinences i les esclertes que els separen. Al centre d'aquesta família, reconcentrant la malignitat i expulsant-la sobre tothom, hi ha la figura de Violet, la mare, que pren calmants per crear-se una realitat alternativa. Com molt bé ha apuntat Charles Isherwood, crític de *The New York Times*, «Violet posseeix un esperit

agressiu i un sisè sentit per trobar i explorar els punts dèbils i les ferides ocultes d'aquells que té al davant. Per a Violet, que de petita va patir la pobresa, l'abandó i abusos de tota mena, la voluntat de supervivència és indestruïble de la seva necessitat de lluitar i de ferir els altres». En una de les escenes més virulents de l'obra, Violet s'encara amb les seves filles i els canta la cartilla de greuges. Quan una de les filles fa el ploràmic, lamentant-se per la trista infància que han viscut, Violet li recorda que el seu pare Beverly i ella van tenir una infantesa infinitament més dura, ell vivint dins un cotxe en plena Depressió americana:

VIOLET: A dins d'un cotxe; un Pontiac sedan. Amb el seu pare i la seva mare, en un collons de cotxe! ¿I ara què més m'has d'explicar, de la teva infància desgraciada? Això és la mare dels ous: que les vam passar molt putes i després vam prosperar; massa i tot. I tots els sacrificis que vam fer, vam fer-los per vosaltres. El vostre pare i jo vam ser els primers de les nostres famílies que vam fer estudis secundaris, i ell va arribar a ser un poeta premiat. Vosaltres vau anar a la universitat, cosa que ja vau donar per descomptada, és clar... i ¿on heu arribat? (*Assenyala KAREN amb el dit*) ¿Què fas, tu? (*Assenyala IVY amb el dit*) ¿I tu què? (*Assenyala BARBARA amb el dit*) ¿I tu, qui ets? Hòstia... si us hi haguéssiu esforçat tant com nosaltres, seríeu presidents dels Estats Units. No heu tingut mai problemes de veritat, i per això us els heu hagut de crear vosaltres, els problemes.

Barbara, Karen i Ivy voldrien creure que s'estimen molt, però pel que es diuen deduïm que fa anys que les tres germanes Weston no celebren plegades el dia d'Acció de Gràcies. Altrament, no ignorarien tot el que ignoren les unes sobre les altres. Només la mort del pare les ha pogut reunir sota un mateix sostre i de seguida veiem que en realitat no es tenen confiança i s'amaguen les pròpies misèries. Barbara, la més gran, pretén ser el pal de paller quan veu que la casa trontolla, però no confessa que s'està divorciant fins que no l'hi arrenquen de la boca. Barbara i el seu marit representen l'Amèrica acadèmica, culta, civilitzada, que mira amb condescendència la resta de la família, però no poden amagar la inconsistència del seu projecte de parella, finalment fracassat, a penes ancorat per l'existència d'una filla única. Karen vol fer creure a les seves germanes que ha trobat l'home de la seva vida i que és molt feliç. Però al final se'n va d'Osage havent demostrat que està a punt de casar-se amb un pedòfil. I finalment Ivy, que ha estat enclaustrada a casa amb els pares, és l'única que sent un afecte autèntic, un amor que l'autor almenys demostra respectar, però que és equivocat, mal dirigit, perquè es disposa en una persona, el seu cosí, que no n'hauria de ser el receptor.

Una de les lliçons d'*Agost* és que l'amor, l'amor de debò, com el que Ivy sent per Charles, en la seva ceguesa, tot i estar basat en un terrible malentès, és el que acaba conduint a la revelació, a l'explosió de la veritat i a la comprensió del malestar que ha anat minant la família al llarg de gairebé quatre dècades. L'afecte de Ivy envers Charles és l'esclatxa que acabarà obrint la caixa dels

trons. És allò que el vell Beverly ha preferit no presenciar. L'amor d'Ivy per Charles és aquest retorn d'allò reprimit que malda per sortir a la superfície, i ho fa des de l'amor més pur entre dos cosins. Aquí no se sospesen els perillosos efectes de la consanguinitat, perquè Ivy, que ha patit en solitud un càncer de coll uterí, no es planteja de procrear.

Agost, una obra que s'hauria pogut titular perfectament *Les tres germanes*, té elements txekovians. Som en un casal rural, d'on tothom vol fugir per cames. Al centre de l'acció tenim una família caiguda en desgràcia, amb les seves ramificacions: hi ha oncles, cosins, nebots. No hi falten criats, visitants, etc, que pul-lulen per la casa. Ivy somnia en marxar a Nova York igual com Irina somniava en marxar a Moscou... Però *Agost* és, pel temperament i l'humor dels seus personatges, un drama americà, un bocí de la història d'Amèrica. Més enllà de la visió de la família com una màquina de generar culpa, per damunt dels caps dels Westons pesa també una culpa col·lectiva, que es manifesta en símptomes propis de la *malaise* americana. Potser una de les claus d'aquest malestar col·lectiu ens el dóna el personatge de Johnna Monevata, la jove índia Cheyena contractada com a minyona i que es passa el dia llegint a l'habitació de les golfes. Què fa, realment, Johnna? «Contempla, espera», explica Tracy Letts en una entrevista. «Crec en la culpa col·lectiva, i Oklahoma és un exemple preclar del que ha estat fundacional en el nostre país. Oklahoma va ser un territori indi abans de convertir-se en un estat. Inicialment van definir un cercle immens on havien de segregat els indis, i així ho van fer, separant-los en el que anomenaven les cinc tribus civilitzades. Però aleshores van descobrir petroli i tot d'un plegat van dir que allò no podria ser territori indi. Però tot i així encara tenim reserves índies, i havent nascut i crescut a Oklahoma, he estat en contacte amb ells... », explica Letts, que té una setzena part de sang índia i que genèticament podria considerar-se part d'aquesta minoria, per bé que culturalment no hi pertanyi. «Qualsevol persona amb dos ulls a la cara no pot deixar de veure les traces del que en el seu moment va ser un genocidi. I si ho pots veure en un estat, també ho pots observar per extensió a tot el país. No només hi ha petroli en aquest estat, sinó també sang vessada. I em fa l'efecte que tot això té un preu a nivell kàrmic, i que l'estem pagant». Johnna és un recordatori d'un dels dos crims fundacionals dels Estats Units d'Amèrica. El genocidi dels nadius de tot un continent, tant o més greu que l'esclavitud d'origen africà. Però la Johnna no fa aquí el paper de víctima. De fet, en tots els sentits, té una superioritat moral que l'eleva per damunt dels Westons. I Tracy Letts se serveix del teatre com a antídote contra tota aquesta mentida individual, familiar i nacional. El teatre és el lloc on s'escenifica la impostura per poder representar la veritat.

Bernat Puigtobella

Membre del Consell d'Assessorament Artístic del TNC

Sobre l'autor

Tracy Letts (Tulsa, Oklahoma, 1965) no és un autor novell. Abans del seu èxit internacional, havia escrit i estrenat tres obres. *Killer Joe* (1993), la primera obra estrenada en circuits professionals, és una peça ambientada en un tràiler situat en un barri dels afores de Dallas, que ens explica la història d'un sicari. El Joe rep un encàrrec de la família Smith, un clan miserable que el contracta per desfer-se de la seva pròpia mare i així cobrar la seva assegurança de vida. Killer Joe decideix retenir la filla dels Smith com a fiança fins al dia que li paguin la feina. La cosa acaba amb sang i fetge. En el seu moment, la crítica va apreciar la manera com Tracy Letts es recrea en estereotips *white trash* (els blancs de baixa estofa) i permet que l'espectador rigui sense sentir-se culpable. És una mica el recurs de *Pulp Fiction*, que treu situacions còmiques a partir d'un realisme brut. Posteriorment va estrenar *Bug* (1996), una obra situada en un motel de mala mort d'Oklahoma City, en què Letts crea un ambient opressiu. L'obra se centra en la trobada en una habitació entre Agnes, una cambrera divorciada que busca l'aïllament que li permeti consumir la cocaïna en pau, i Peter, un veterà de la Guerra del Golf, de maneres i parla gentil. Agnes i Peter s'han conegut a través de R.C., una amiga lesbiana d'Agnes. Agnes s'està refugiada al motel per tal d'evitar el seu exmarit, Jerry, un delinqüent perillós que acaba de sortir de la presó. Al principi, Agnes permet que Peter dormi a la seva mateixa habitació, a terra, però aviat el promociona fins al llit. El conflicte apareix quan Jerry apareix al motel buscant la dona que estima per donar-li una pallissa, i reprendre així la seva relació. A més a més, hi ha una mena de bitxo o puça que ha infestat l'habitació i que aviat es manifesta a nivell epidèrmic en Peter i Agnes, fins al punt que ell comença a creure que hi ha algun bitxo que li han inoculat els metges de l'exèrcit per experimentar amb el seu cos durant la seva estada a l'hospital després de tornar ferit del front de guerra. Aquesta aprensíó aviat es converteix en una paranoia incontrolable, amanida amb teories conspiratòries i xantatges emocionals.

L'última obra de Letts estrenada abans d'*Agost* és *Man from Nebraska* (2003), una peça que ja havia estat nominada al premi Pulitzer i que ens explica les desventures de Ken Carpenter, un home de mitjana edat que mena una vida confortable. Conduïx un sedan, té un banc amb nom propi a l'església i visita una residència d'avis. Una vida exemplar, fins que una nit Ken es desperta i s'adona que ja no creu en Déu. Aquesta abrupta crisi de fe l'impulsa a fer tot un viatge espiritual. Una obra divertida i carregada de malícia que examina els efectes d'una autoexploració sobre el protagonista i la seva família.

Després de l'èxit d'*Agost*, Letts ha escrit ja una nova peça, *Superior Donuts* (2009), que ha estat estrenada a Broadway, però que no ha tingut la mateixa repercussió. Aquesta obra ens explica la història d'Arthur Przybyszewski, propietari de Superior Donuts, un forn que va obrir el seu pare, un immigrant

polonès, en un barri humil de Chicago quan Arthur encara era petit i tenia esperances de fer alguna cosa a la vida. En el moment en què comença l'obra, Arthur ja és un hippy xacrós, que fa panxeta i porta els cabells recollits amb una cueta que bruteja. Arthur es mou amb parsimònia, sense presses, i tot fa pensar que no li importa gaire que la vida li passi per davant dels nassos, mentre el deixin tranquil. Però el món, amb tota la seva brutalitat, no dóna treva. El barri va canviant, i un dia uns delinqüents li entren a la botiga. Aviat apareix Max Tarasov, un rus, propietari d'un sex-shop, que vol comprar el forn d'Arthur, enderrocar-lo i expandir el seu negoci. Però què seria d'Arthur si permetés la destrucció de Superior Donuts? El sentit del deure, que l'encadena cada dia a la màquina de cafè i la torradora, formen part de la seva vida de manera tan indissoluble com el pànic que sent davant qualsevol intimitat (Arthur té por de fer-se mal en l'amor, massa por de tenir una relació). A partir d'aquí, Tracy Letts renuncia a fer el que hauria pogut ser una peça d'un acte centrat en l'estudi d'un personatge i introdueix un noi negre de barri, Franko Wicks, que convenç Arthur perquè el contracti com a ajudant al forn. Franco no és un pobre marginat analfabet, sinó un jove espavilat i lector que necessita guanyar-se uns diners per pagar uns deutes. Franco anima la vida d'Arthur amb la seva espontaneïtat i alegria. Franco és *funky* però mai groller; bromista, sense representar cap amenaça; és intel·ligent, però no desafiant. En resum, és un negre acceptable. La crítica del *New Yorker* li ha retret que Letts hagi renunciat a la violència i inconformisme de les seves primeres obres, molt més fosques, per delectar-se en situacions més agradables i fàcils de digerir, com pot ser aquest diàleg entre un home blanc que no acaba de trobar sentit a la vida i recupera el rumb gràcies al magisteri espontani i involuntari d'un jove negre.

Bernat Puigtobella

Membre del Consell d'Assessorament Artístic del TNC

Tracy Letts

Fill d'un actor i d'una coneguda autora de *best-sellers*, Tracy Letts (Tulsa, Oklahoma, 1965) és una de les veus joves més interessants de la dramaturgia nord-americana contemporània. *Agost*, estrenada l'any 2007 a Chicago i a Nova York, li va suposar la consolidació definitiva com a autor: la peça va tenir un èxit immediat i es va veure reconeguda amb un Tony i el Premi Pulitzer a la millor peça teatral l'any 2008. La resta de la seva obra inclou peces com *Killer Joe* (1993), *Bug* (1996), *Man From Nebraska* (2003; obra finalista del Premi Pulitzer) i *Superior Donuts* (2008). Com a actor, ha treballat en sèries com *The District* i *Prison Break*.

Des de 2002 és membre de la Steppenwolf Theatre Company de Chicago, on va estrenar *Agost*. Amb aquesta companyia ha participat com a actor en els següents muntatges: *Betrayal*, *The Pillowman*, *Last of the Boys*, *The Pain and the Itch*, *The Dresser*, *Homebody/Kabul*, *The Dazzle*, *Glengarry Glen Ross* (també a Dublín i Toronto), *Three Days of Rain*, *Road to Nirvana*, *Picasso at the Lapin Agile* i a la producció per a públic jove de *The Glass Menagerie* (1988). Aquesta temporada hi interpretarà *Who's Afraid of Virginia Woolf?* d'Edward Albee, i *Middletown* de Will Eno.

Més informació a:

http://en.wikipedia.org/wiki/Tracy_Letts

<http://tracyletts.com>

<http://www.steppenwolf.org/ensemble/members>

Joan Sellent

Traducció

Castellar del Vallès, 1948.

Llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona.

Màster en Traducció Literària per la Universitat de Manchester (Anglaterra).

Traductor de teatre i narrativa.

Professor a la Facultat de Traducció i d'Interpretació de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Algunes obres traduïdes:

Narrativa:

Els fills de la mitjanit, de Salman Rushdie.

Trilogia de Nova York, de Paul Auster.

L'illa del tresor, de Robert L. Stevenson.

David Copperfield, de Charles Dickens.

Teatre:

Hamlet, *Coriolà*, *El rei Lear*, *Ricard II* i *Nit de Reis*, de William Shakespeare.

Peer Gynt, de Henrik Ibsen (en col·laboració amb Anne-Lise Cloetta).

El ventall de Lady Windermere, d'Oscar Wilde.

La casa dels cors trencats, de Bernard Shaw.

Un tramvia anomenat Desig, *Gata sobre teulada de zinc calenta*, de Tennessee Williams.

Panorama des del pont, d'Arthur Miller.

Estiu i Lear, d'Edward Bond.

Celobert, de David Hare.

Un matrimoni de Boston, de David Mamet.

Rock 'n' Roll, de Tom Stoppard.

Els nois d'història, d'Alan Bennett.

La presa i *Una ciutat brillant*, de Conor McPherson.

El tinent d'Inishmore, de Martin McDonagh.

L'any del pensament màgic, de Joan Didion.

Jo sóc la meva dona, de Doug Wright.

Premis:

Premi Ciutat de Barcelona 2006 de Traducció en Llengua Catalana per la versió de *Panorama des del pont*, d'Arthur Miller, estrenada a la Sala Petita del TNC.

Premi de la Crítica Teatral de Barcelona 2007/2008 per la traducció d'*El rei Lear*, coproducció de Laperla 29 i el Grec'08 / Festival de Barcelona.

Sergi Belbel

Direcció

Terrassa, 1963. Autor, director i traductor teatral. Llicenciat en Filologia Romànica i Francesa per la Universitat Autònoma de Barcelona, 1986. Membre fundador de l'Aula de Teatre de la Universitat Autònoma de Barcelona. Professor de Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona, des de 1988. Director artístic del Teatre Nacional de Catalunya, des de la temporada 2006/2007.

Obres: *Calidoscopis i fars d'avui*, 1985. *La nit del Cigne*, 1986. *Dins la seva memòria*, 1986 (no estrenada). *Minim.mal Show* (amb Miquel Górriz), 1987. *Elsa Schneider*, 1987. *Òpera*, 1988. *En companyia d'abisme*, 1988. *L'ajudant i Tercet*, 1988. *Tàlem*, 1989. *Carícies*, 1991. *Després de la pluja*, 1993. *Morir*, 1994. *Ramon* (dins *Homes!*), 1994. *La boca cerrada* (dins *Por mis muertos*), 1996. *Al mateix lloc*, 1996 (inèdita). *Sóc Lletja* (amb Jordi Sánchez), 1997. *La sang*, 1998. *El temps de Planck*, 1999. *Això no és vida* (amb Albert Espinosa i David Plana, per a T de Teatre), 2003. *Forasters*, 2003. *Mòbil*, 2005. *A la Toscana*, 2006. *Fora de joc*, 2009.

Direccions de textos propis: *Minim.mal Show*, 1987. *Òpera*, 1989. *En companyia d'abisme*, 1989. *Tàlem*, 1990. *Carícies*, 1992. *Després de la pluja*, 1993. *Homes!* 1994. *Después de la lluvia*, 1996. *Sóc Lletja*, 1997. *Morir*, 1998. *El temps de Planck*, 2000. *Forasters*, 2004. *A la Toscana*, 2007.

Direccions d'altres autors: *L'augment*, de Georges Perec, 1986 i 1994. *Pervertimento*, de J. Sanchis Sinisterra, 1987. *Passos*, de Samuel Beckett, 1987. *La fageda*, de Josep M. Benet i Jornet, 1989. *Desig*, de Josep M. Benet i Jornet, 1991. *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà, 1992. *Colometa la gitana i Qui... compra maduixes*, d'Emili Vilanova, 1993. *El mercader de Venècia*, de William Shakespeare, 1994. *L'hostalera*, de Goldoni, 1995. *L'avar*, de Molière, 1996. *Testament*, de Josep M. Benet i Jornet, 1997. *Rumors*, de Neil Simon, 1999. *El Criptograma*, de David Mamet, 1999. *L'estiueig (Trilogia della Villegiatura)*, de Goldoni, 1999. *Fragments d'una carta de comiat llegits per geòlegs*, de Normand Chaurette, 2000. *El alcalde de Zalamea*, de Calderón de la Barca, 2000. *La dona Incompleta*, de David Plana, 2001. *Madre (el drama padre)*, de Jardiel Poncela. *Muelle Oeste / Moll Oest*, de Bernard-Marie Koltès, 2002. *Dissabte, diumenge i dilluns*, d'Eduardo De Filippo, 2002. *L'habitació del nen*, de Josep M. Benet i Jornet (2003). *El mètode Grönholm*, de Jordi Galceran (2003). *Primera plana*, de Hecht i MacArthur (2003). *Teatre sense animals*, de Jean-Michel Ribes (2004). *Les falses confidències* de Pierre de Marivaux (2005). *Carnaval* (2006), de Jordi Galceran. *15*, de T de Teatre (2006). *En Pólvora*, d'Àngel Guimerà (2006). *L'inspector*, de Nikolai Gógol (2009). *El ball*, d'Irène Némirovsky (2009).

Traduccions i estrenes a l'estranger:

Elsa Schneider: estrenada a França.

En companyia d'abisme: estrenada a Alemanya, traducció a l'anglès.

Carícies: estrenada a Argentina, Colòmbia, Uruguai, Portugal, França, Itàlia, Alemanya (3 produccions), Eslovènia, Dinamarca, Bèlgica (flamenc), Canadà (anglès), Brasil, Estats Units (International Fringe Festival de Nova York), Polònia, Cuba, Veneçuela; traduccions sense estrenar: rus, suec.

Tàlem: estrenada a França, Portugal, Bèlgica, Alemanya, Holanda, Àustria, Suïssa, Regne Unit (Londres), Uruguai, Polònia, Noruega, Itàlia.

Després de la pluja: estrenada a Portugal, Regne Unit (Londres), Alemanya (més de 15 produccions), Àustria, Suïssa, Noruega, Argentina, Suècia, França (2 produccions: Montpellier, París), Dinamarca, Bèlgica (2 produccions: francès i flamenc), Holanda, Mèxic, Itàlia, Estats Units (Nova York), Eslovènia, Grècia, Polònia, Luxemburg, Canadà, Brasil, Islàndia, Croàcia, Xipre, Hongria, Romaniaa, Perú. Traduccions sense estrenar: búlgar.

Morir: estrenada a Finlàndia, Suècia, Alemanya, Japó, Dinamarca, Grècia, Uruguai, Itàlia, Argentina, Brasil, Perú. Traduccions sense estrenar: francès.

Sóc lletja: estrenada a Portugal, Dinamarca (2 produccions: Copenhaguen i Aalborg), Suècia, Noruega, Grècia, Croàcia.

La sang: estrenada a Bèlgica (flamenc), Àustria, Colòmbia, França, Suècia, Alemanya, Polònia, Uruguai, Xile, Txèquia, Hongria, Sèrbia. Traduccions sense estrenar: anglès i suec.

El temps de Planck: estrenada a Alemanya (Frankfurt, maig 2002), a Àustria (Burgtheater de Viena, abril 2003) i a Mèxic (2005). Traduccions sense estrenar: búlgar.

Forasters: estrenada a Alemanya (Schauspiel Leipzig, 2006). Traduccions sense estrenar: anglès.

Mòbil: estrena absoluta a Dinamarca (Copenhaguen, Plan-B, gener 2006). Estrenada a Alemanya (Hannover, Potsdam, Bremen, Stuttgart, Berlín, etc.). Eslovènia (Ljubljana), Àustria (Viena), Luxemburg, Finlàndia (Tampere), Eslovàquia (Zilina), Hongria (Budapest), Japó (Tòquio), Holanda (Maastricht), Sèrbia (Belgrad), Perú (Lima), Uruguai (Montevideo). Properes estrenes a Argentina (Buenos Aires i Mendoza).

A la Toscana: estrena absoluta a Dinamarca (Copenhaguen, Plan-B, setembre de 2007). Estrenada en català el novembre de 2007 al Teatre Nacional de Catalunya. Estrena en castellà el març de 2008 (Teatro de La Abadía, Madrid). Estrenada en hongarès a Budapest el gener de 2010. Traduccions sense estrenar: búlgar, anglès.

Fora de joc: lectura escenificada en danès al Husets Theater de Copenhaguen (Dinamarca), juny de 2009. Lectura escenificada en anglès (*Offside*) al Prelude Festival de Nova York. Lark Developpement Center, octubre de 2010.

Traduccions: *Fedra*, de Racine. *L'augment*, de Georges Perec. *Combat de negre i de gossos*, *Combate de negro y de perros*, *En la soledad de los campos de algodón*, *En la solitud dels camps de cotó*, *La nit just abans dels boscos*, *Tabataba i altres textos*, *Moll Oest* i *Muelle Oeste*, de Bernard-Marie Koltès. *L'hostalera*, de Goldoni (amb Núria Furió). *L'avar*, de Molière. *Rumors*, de Neil Simon. *Busco el senyor Ferran (L'aide-mémoire)*, de Jean-Claude Carrière. *Fragments d'una carta de comiat llegits per geòlegs*, de Normand Chaurette. *Vindrà algú*, de Jon Fosse (amb Anne-Lise Cloetta). *Dissabte, diumenge i dilluns*, d'Eduardo De Filippo. *Teatre sense animals*, de Jean-Michel Ribes. *Les falses confidències*, de Pierre de Marivaux. *El ball*, d'Irène Némirovsky (adaptació escènica). *Delicades (Delicadas)* d'Alfredo Sanzol. *El misantrop*, de Molière.

Òpera (direcció escènica):

Il Viaggio a Reims, de G. Rossini. Direcció musical: Jesús López Cobos. Gran Teatre del Liceu, març 2003.

Televisió: Adaptació dramàtica i guió de la telenovel·la *Secrets de família* (argument de Ma. Mercè Roca), Televisió de Catalunya, 1995. Argument i guió de la sèrie *Ivern*, per a Televisió de Catalunya, 1996-2001. (Publicat a l'editorial Empúries, col. Narrativa, Barcelona 2002). Guió de *Nissaga: l'herència*, per a Televisió de Catalunya, 1999. Autor de *Después de la lluvia*, Estudio 1 de TVE, 2000.

Cinema: *Carícies*, de Ventura Pons. Col·laboració en el guió, basat en la seva pròpia obra, 1997. *Morir (o no)*, amb guió i direcció de Ventura Pons, basat en la seva obra *Morir*, 1999. *Forasters*, amb direcció de Ventura Pons, basat en la seva obra. Guió de la pel·lícula *Eva* per a Escándalo Films, coescrit amb Cristina Clemente.

Premis: Marqués de Bradomín 1986, per *Calidoscopis*; Ciutat de Granollers 1987, per *Dins la seva memòria*; Ignasi Iglésias 1987, per *Elsa Schneider*; Premi de la Crítica 1991 a la millor direcció, per *Desig*; Ojo Crítico de RNE, 1992; Premi Nacional de Literatura Dramàtica de la Generalitat de Catalunya 1993-95, per *Després de la pluja*; Premi Serra d'Or 1994, per *Després de la pluja*; Premi Born de Teatre, 1995, per *Morir*; Premio Ercilla de Teatro a la mejor labor teatral, 1996; Butaca 1996 a la millor direcció per *L'hostalera*; Premi Els millors de 1997 de Tarragona, a la millor direcció per *L'avar*; Premio Meliá Parque 1997 al millor autor per *Después de la lluvia*; Premio Nacional de Literatura Dramática del Ministerio de Cultura 1996, per *Morir*; Premi Els millors de 1997 de Tarragona a la millor direcció teatral per *L'avar*, de Molière; Premi Molière 1999 a la millor obra còmica de la temporada per *Après la pluie (Després de la pluja)* en la producció del Théâtre de Poche Montparnasse de París (1998-99); Premi Nacional de Teatre 2000 de la Generalitat de Catalunya per la direcció de *L'estiueig* de Goldoni (TNC, 1999); Premi de la Crítica Serra d'Or 2002 al millor muntatge teatral per *La dona incompleta*; Max de las Arts Escèniques 2002 a la projecció Internacional per *Després de la pluja*; Premi Ciutat de Barcelona de les Arts Escèniques 2003 per la dramaturgia i direcció de *Dissabte, diumenge i dilluns* de De Filippo (TNC, 2002); Butaca 2003 a la millor direcció i al millor muntatge teatral per *Dissabte, diumenge i dilluns* (TNC, 2003); Premi Teatre BCN 2003 a la millor direcció de la temporada per *Primera Plana* (TNC, 2003); Premi Els millors de 2003 de Tarragona a la millor direcció teatral per *L'habitació del nen*, de Benet i Jornet; Premi Teatre BCN a la millor direcció de la temporada 2004/2005 per *El mètode Grönholm*; Premi Butaca 2005 al millor text i al millor espectacle teatral per *Forasters*.

Max Glaenzel

Escenografia

Amb la col·laboració d'Estel Cristià

Teatre: *Gata sobre teulada de zinc calenta* de Tennessee Williams. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure. 2010; *La Gavina* de Txèkhov. Versió de Martin Crimp. Dir. David Selvas. La Villarroel. Grec 2010; *The Hamlet's circus* de Toni Martín. Dir. Toni Martín. CAER. Teatre Romea. 2010; *Escenes d'un matrimoni / Sarabanda* d'Ingmar Bergman. Dir. Marta Angelat. TNC Sala Petita. 2010; *El ball* d'Irène Némirovsky. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Tallers. 2009; *Alícia* de Lewis Carroll. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2009; *Nixon-Frost i Nixon-Frost (unplugged scenic)* de Peter Morgan. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure. 2009; *L'inspector* de Nikolai Gógol. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2009; *Días Mejores* de Richard Dresser. Dir. Àlex Rigola. Festival Temporada Alta, Teatro de La Abadía, CAER. 2008; *Jugar amb un tigre* de Doris Lessing. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2008; *Rock'n'roll* de Tom Stoppard. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure. 2008; *Rodoreda, retrat imaginari*. Dir. Carlota Subirós. Mercat de les Flors. Grec 2008; *Après moi, le déluge* de Lluïsa Cunillé. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2008; *Goldberg* de Ferran Carvajal. Mercat de les Flors. 2008; *A la Toscana* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Petita. 2007; *2666* de Roberto Bolaño. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure. Grec 2007; *Viatges a la felicitat*. Projecte T6-dansa. TNC Sala Tallers. 2007; *Tornar a casa* de Harold Pinter. Dir. Ferran Madico. CAER de Reus. TNC Sala Petita. 2007; *Unes veus* de Joe Penhall. Dir. Marta Angelat. Villarroel Teatre. 2007; *En Pólvora* d'Àngel Guimerà. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2006; *Otel·lo* de Shakespeare. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2006; *Els estiuejants* de Màxim Gorki. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2006; *Les falses confidències* de Pierre de Marivaux. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2005; *Ròmul El Gran* de Friedrich Dürrenmatt. Dir. Carles Alfaro. TNC Sala Petita. 2005; *El beso de la mujer araña* de Manuel Puig. Dir. Manuel Dueso. Teatro Muñoz Seca de Madrid. 2004; *Forasters* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Petita. 2004; *Barcelona mapa d'ombres* de Lluïsa Cunillé. Dir. Lurdes Barba. Sala Beckett. 2004; *Primera plana* de B. Hecht i C. MacArthur. Dir. S. Belbel. TNC Sala Gran. 2003; *Il viaggio a Reims* de Gioachino Rossini. Dir. Sergi Belbel. Dir. musical Jesús López Cobos. Gran Teatre del Liceu. 2003; *L'habitació del nen* de J.M. Benet i Jornet. Dir. S. Belbel. Teatre Lliure. 2003; *El cas Gaspard Meyer* de Jean-Yves Picq. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2002; *Dissabte, diumenge i dilluns* d'Eduardo De Filippo. Dir. Sergi Belbel. TNC. Sala Gran. 2002; *El club de la corbata* de Fabrice-Roger Lacan. Dir. Pep Anton Gómez. Teatre Romea. 2002; *Moll Oest* de Bernard-Marie Koltés. Dir. Sergi Belbel. 2002; *Vindrà algú* de Jon Fosse. Dir. Antonio Simón. Sala Beckett. 2002; *El perro del hortelano* de Lope de Vega. Dir. Magüi Mira. Vània Produccions. 2002; *La dona i el detectiu* de Mercè Sàrrias. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2001; *Mort accidental d'un anarquista* de Dario Fo. Dir. P. Planella. Teatre de calaix. 2001; *Madre (el drama padre)* d'Enrique Jardiel Poncela. Dir. Sergi Belbel.

Centro Dramàtico Nacional. 2001; *La dona incompleta* de David Plana. Dir. Sergi Belbel. Sala Beckett. 2001; *Eso a un hijo no se le hace* de J.M. Benet i Jornet. Dir. Tamzin Townsend. Euro Escena. 2001; *Excuses* de Jordi Sánchez i Joel Joan. Dir. Pep Anton Gómez. Teatre Romea. 2001; *Suite* de Carles Batlle. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2001; *Estiu* d'Edward Bond. Dir. Manel Dueso. TNC. Sala Petita. 2001; *Històries d'amor* de Toni Cabré. Dir. Toni Casares. TNC. Sala Tallers. 2000; *El temps de Planck* de Sergi Belbel i Òscar Roig. Dir. Sergi Belbel. Teatre Romea. 2000; *La mort d'August* de Romain Weingarten. Dir. Víctor Álvaro. Centre Dramàtic del Vallès i xtv: 2000; *Taurons* de David Mamet. Dir. Ferran Madico. Villarroel Teatre. 2000; *Fragments d'una carta de comiat llegits per geòlegs* de Normand Chaurette. Dir. Sergi Belbel. Sala Beckett. 2000; *Penjats* de Tim Firth. Direcció: Tamzin Townsend. Villarroel Teatre. 1999; *La sang* de Sergi Belbel i *El gos del tinent* de Josep Maria Benet i Jornet. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 1999; *Això guixa* de Joan Oliver. Dir. Pere Planella. Zitzània Teatre. 1999; *Rumors* de Neil Simon. Dir. Sergi Belbel. Vània Produccions. 1999; *Àfrica 30* de Mercè Sàrrias. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 1998; *Sóc Lletja* de Jordi Sánchez i Sergi Belbel. Dir. S. Belbel. Cia. Kràmpac. 1997; *kràmpack* de Jordi Sánchez. Dir. Josep Maria Mestres. Teatre de l'idiota. 1994; *Yvonne, princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz. Direcció: Josep Maria Mestres. Cia. Receca de Winter. 1993.

Antonio Belart

Vestuari

Teatre: *Prometeu* d'Èsquil. Versió de Heiner Müller. Dir. Carme Portaceli. Grec 2010; *L'auca del senyor Esteve* de Santiago Rusiñol. Dir. Carme Portaceli. TNC Sala Gran. 2010; *Escenes d'un matrimoni / Sarabanda* d'Ingmar Bergman. Dir. Marta Angelat. TNC Sala Petita. 2010; *Mort d'un viatjant* d'Arthur Miller. Dir. Mario Gas. Teatre Lliure, El Canal-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona i Teatro Español de Madrid. 2009; *Las Troyanas* d'Eurípides. Dir. Mario Gas. Teatro Español de Madrid. Grec 2008; *Què va passar quan Nora va deixar el seu home o Els pilars de les societats* d'Elfriede Jelinek. Dir. Carme Portaceli. TNC i CAER. 2008; *Homebody/Kabul* de Tony Kushner. Dir. Mario Gas. Teatro Español de Madrid. També escenografia. 2007; *Ascenso y caída de la ciudad de Mahagonny* de Bertolt Brecht i Kurt Weill. Dir. Mario Gas. Teatro Español de Madrid. 2007; *Adiós a la Bohemia / Black el payaso* de Pablo Sorozábal. Sarsuela. Teatro Español de Madrid. 2006. Premi Max al millor vestuari; *La Orestíada* d'Èsquil. Dir. Mario Gas. 2004; *A Electra le sienta bien el luto*, d'Eugene. O'Neill. Dir. Mario Gas. 2003; *La Perritxola* de Jacques Offenbach. Dagoll Dagom. Dir. Joan Lluís Bozzo. 2003; *Ölelés*, segons Sandor Márai (teatre-dansa). Dir. Jordi Cortés i Damián Muñoz. 2004; *Lear* d'Edward Bond. Dir. Carme Portaceli. Teatre Lliure. Grec 2003; *Poeta en Nueva York* de García Lorca i Estelrich. Dir. Rafael Amargo. 2002; *Somni d'una nit d'estiu* de Shakespeare. Dir. Àngel Llàcer. 2002; *La Mare Coratge i els seus fills* de Bertolt Brecht. Dir. Mario Gas. TNC Sala Gran. 2002; *The full monty*

de Terrence McNally i David Yazbek. Direcció: Mario Gas. Full Teatre. Teatre Novedades. 2001; *Lulu. La capsa de Pandora. Una tragèdia-monstre* de Frank Wedekind. Direcció: Mario Gas. TNC. 2001; *Little night music* d'Stephen Sondheim, dirigit per Mario Gas. Inauguració Grec 2000. Teatre Novedades. Premi Max al millor vestuari; *Por menjar-se ànima* de R.W. Fassbinder. Direcció: Carme Portaceli. Teatre Nou Tantarantana. 2000; *La noche de Molly Bloom* de Joyce/Sinisterra. Dir. Lourdes Barba. 2000; *T'estimo, ets perfecte... ja et canviaré* de Joe di Pietro amb direcció d'Esteve Ferrer. Vania Produccions. Teatres Poliorama, Borràs i Apolo. 2000; *Dancing!*. Col·lectiu/Basat en la pel·lícula *Le Bal*. Dir. Helder Costa. 1998; *Els cavallers de Verona* de William Shakespeare. Dir. Calixto Bieito; *Insòlit* de Vol Ras. Dir. Pep Cruz; *Yo tengo un primo en América* de Joglars. Dir. Albert Boadella; *En resumidas cuentas* de Pepe Rubianes, Dir. Hernán Zavala.

Cinema: *Little Ashes; The frost*. Dir. Ferran Audí (Premi al millor vestuari del Festival de Cine de Málaga 2009; Premi Gaudí a la millor direcció artística); *F.B.I. Frikis buscan incordiar* (direcció artística). Dir. Javier Cárdenas; *Las hijas de Mohamed* (direcció artística). Dir. Silvia Munt; *Lisístrata* (vestuari i paper principal). Dir. Francesc Bellmunt; *Juntos* (direcció artística). Dir. Mireia Ros; *El passatger clandestí* (vestuari). Dir. Agustí Villaronga; *Si te dicen que caí* (vestuari). Dir. Vicente Aranda; *Semos peligrosos (Uséase Makinavaja 2)* (direcció artística) Dir. Carlos Suárez.

Televisió: *Pin-Nic*. TVE; *Crimis*. Dir. Jordi Frades. TV3 i la sèrie *Orden Especial..* de Joglars. Dir. Albert Boadella i Xavier Manich.

Kiko Planas (aai)

Il·luminació

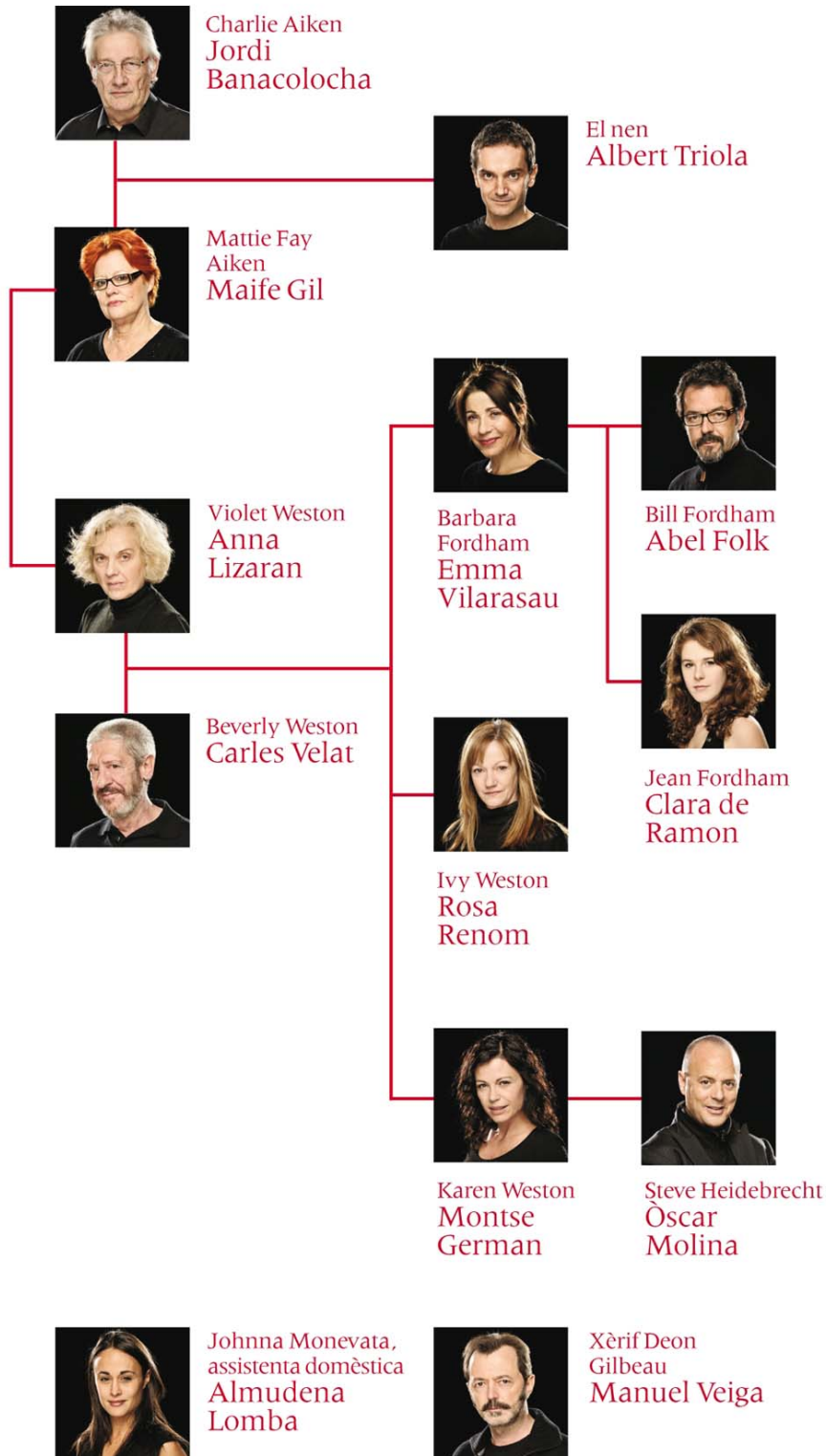
Barcelona, 1961. Treballa en el món de l'espectacle des de 1984.

Teatre: *Bashir Lazhar* d'Evelyne de la Chenelière. Dir. Magda Puyo. Sala Beckett. 2010; *Rigor mortis* de José Luis Martín. Dir. J.L. Martín. Teatre Condal. 2010; *Marburg* de Guillem Clua. Dir. Rafel Duran. TNC Sala Petita. 2010; *El berenar d'Ulisses* d'Enric Nolla. Dir. Magda Puyo. Sala Beckett. 2010; *Psicosis. El circo de los horrores*. Teatre Victòria. 2009; *El ball* d'Irène Némirovsky. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Tallers. 2009; *La bella dorment del bosc*. Ballet David Campos. Teatre Romea. 2009; *Antílops* de Henning Mankell. Dir. Magda Puyo. TNC Sala Petita. 2009; *L'inspector* de Nikolai Gógol. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2009; *Mama Medea* de Tom Lanoye. Dir. Magda Puyo. Teatre Romea. 2008; *Espectres* de Henrik Ibsen. Dir. Magda Puyo. Teatre Romea. 2008; *El poema de Nadal*. Dir. Esteve Polls. TNC Sala Gran. 2007; *Estriptis*. Dir. Rafael Amargo, Jaime Chávarri, Mario Gas, Andrés Lima, Carles Padrissa, Sol Picó. Festival Temporada Alta. 2007; *A la Toscana* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala

Petita. 2007. Nominat als Premis Butaca 2008; *Krap. L'última cinta* de S. Beckett. Dir. Jordi Coca. Sala Beckett. 2007; *Temps real* d'Albert Mestres. Projecte T6. Dir. Magda Puyo. TNC. Sala Tallers. 2007; *Gorda* de Neil LaBute. Dir. Magda Puyo. Villarroel Teatre. 2006; *Valentina* de Carles Soldevila. Dir. Toni Casares. TNC Sala Petita. 2006; *Turn Me On*. Ballet David Campos. Teatre Romea. 2006; *Cruel y Tierno*. Dir. Javier Yagüe. Teatro Valle Inclán Centro Dramático Nacional. 2006; *La nit àrab* de Roland Schimmelpfennig. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2006; *Jugant amb Molière*. Dir. Esteve Polls. Mercat de les Flors. 2005; *El professional* de Dusan Kovacevic. Dir. Magda Puyo. TNC Sala Petita. 2005; *El Camp* de Martin Crimp. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2005; *Poema de Nadal* de Josep Maria de Sagarra. Dir. Esteve Polls. Espectacle realitzat a les Catedrals de Catalunya. 2005; *Plou a Barcelona* de Pau Miró. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2004; *Prometeo*. Dir. Memé Tabares. Teatro Romano de Mérida. 2004; *El mètode Grönholm* de Jordi Galceran. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Tallers. 2003. Teatre Poliorama. 2004. Premi Max a la millor il·luminació 2005; *Àrea privada de caça* d'Enric Nolla. Dir. Rafel Duran. TNC Sala Tallers. 2003; *Excés* de Neil LaBute. Dir. Magda Puyo. TNC Sala Tallers. 2003; *Moll oest* de Bernard-Marie Koltés. Dir. Sergi Belbel. Teatre Romea. Grec 2002; *Agripina*. Dir. Eugenio Amaya. Teatro Romano de Mérida. 2002; *Hamlet*. Dir. Mauricio Celedon. Auditorio de Cáceres. 2002; *Las parcas*. Samarkanda Teatro. Dir. Memé Tabares i Fermín Núñez. Festival de Teatro de Mérida. 2001; *La dona incompleta* de David Plana. Dir. Sergi Belbel. Sala Beckett. 2001. Premi Butaca a la millor il·luminació. 2001; *Suite* de Carles Batlle. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2001; *Rent* de Jonathan Larson. Teatre Principal. 1999. Premi al millor professional d'il·luminació 2000/2001, concedit pel programa de ràdio Assaig General; *Amadeus* de Peter Shaffer. Dir. Àngel Alonso. Teatre Tívoli. 1998; *Ivanov*. Dir. Genadi Korotkov. Mercat de les Flors. 1997; *Otelo* de W. Shakespeare. Dir. Mario Gas. Grec 1993.

Òpera: *Die Winterreise*. Dir. Santiago Pales. Foyer Liceu. 2004; *Faust*. Dir. Estefano Poda. Teatre La Faràndula de Sabadell. 2003; *The Fairy Queen*. Dir. Lindsay Kemp. Teatro Liceo de Salamanca. Teatro Arriaga de Bilbao. 2002; *La petita flauta màgica*. Dir. Joan Font. Foyer Liceu. 2001; *L'enfant et le sortilège*. Dir. M. Scaparro. Auditorio de Santiago de Compostela. Galicia. 1999; *La Bohème*. Dir. Beppe de Tomassi. Palacio de Cantabria de Santander. 1997; *El retablo de maese Pedro*, Dir. Ariel García Valdés, amb escenografia i diapositives de Mariscal. Festival de Granada. 1996.

La família Weston

Carles Velat és... *Beverly Weston, el pare*

Actor català de llarga trajectòria en teatre, cinema, televisió i doblatge, *Agost* suposa la seva tornada als escenaris després de gairebé 20 anys d'absència. En teatre, entre molts d'altres, ha participat en els següents muntatges: *Un sabor a miel* de Shelagh Delaney. Institut d'Estudis Nortamericans de Barcelona. 1967; *El Knack o qui no té grapa no engrapa* d'Ann Jellicoe. Traducció de Terenci Moix. Dir. Ventura Pons. Teatre Capsa. 1970; *Berenàveu a les fosques* de Josep M. Benet i Jornet. Teatre Capsa. 1973; *El criat de dos amos* de Goldoni. Traducció de Joan Oliver. Teatre Espanyol de Barcelona. 1974; *Mandarina mecànica*. Dir. Josep Torrents. Cafè-teatre Cal·líope de Barcelona. 1976.

De la seva llarga filmografia podem destacar: *Mi hija Hildegart*. Dir. Fernando Fernán Gómez. 1977; *La oscura historia de la prima Montse*. Dir. Jordi Cadena. 1978; *Companys, procés a Catalunya*. Dir. Josep Maria Forn. 1979; *La campanada*. Dir. Jaime Camino. 1980; *Barcelona sur*. Dir. Jordi Cadena. 1981; *La cripta*. Dir. Cayetano del Real. 1981; *La vaquilla*. Dir. Luis García Berlanga. 1985; *Pares y nones*. Dir. José Luis Cuerda. 1982; *Sé infiel y no mires con quién*. Dir. Fernando Trueba. 1985; *El baile del pato*. Dir. Manuel Iborra. 1988; *Redondela*. Dir. Pedro Costa. 1987; *Caín*. Dir. Manuel Iborra. 1987; *Las aparences enganyen*. Dir. Carles Balagué. 1991; *El gran Vázquez*. Dir. Óscar Aibar. 2010.

A la televisió, ha participat en nombrosos dramàtics produïts per TVE, com ara: *Civilitzats tanmateix*. Dir. Joan Bas. 1977; *Les tres germanes* de Txèkhov. Dir. Lluís Maria Güell. 1977; *El verí del teatre* de Rodolf Sirera. Dir. Mercè Vilaret. 1978; *El tragaluz* de Buero Vallejo. Dir. Mercè Vilaret. 1982; *Espectres* de Hernrik Ibsen. Dir. Mercè Vilaret. 1984. També ha participat en sèries com *La saga dels Rius*, *Les guillermines del rei Salomó*, *Carme i David*. *Cuina, menjador i llit* de Terenci Moix. Dir. Orestes Lara, *Escalera interior, escalera exterior*, i a programes com *Digui, digui* o *Locos por la tele*.

Anna Lizaran és... *Violet Weston, la mare*

Actriu i directora formada a l'Escola d'Interpretació de Jacques Lecoq de París, té una àmplia trajectòria teatral. El 1972 funda el grup de teatre Els Comediants, i el 1976 és membre fundadora del Teatre Lliure, on desenvolupa gran part de la seva carrera professional, amb espectacles com: *Un matrimoni de Boston* de David Mamet. Dir. Josep Maria Mestres. 2005; *L'hort dels cirerers* d'Anton P. Txèkhov. Dir. Lluís Pasqual; *Tot esperant Godot* de Samuel Beckett. Dir. Lluís Pasqual; *Lear o el somni d'una actriu* de diversos autors. Basada en *El rei Lear* de Shakespeare. Dir. Ariel Garcia Valdés; *Quartet* de H. Müller. Dir. Ariel Garcia Valdés; *Dansa d'agost* de Brian Friel. Dir. Pere Planella; *Maria Estuard* de F. Schiller. Dir. Josep Montanyès; *Les noces de Figaro* de C. Beaumarchais. Dir. Fabià Puigserver; *La bona persona de Sezuan* de Bertolt Brecht. Dir. Fabià Puigserver; *El 30 d'abril* de Joan Oliver. Dir. Pere Planella; *La senyora de Sade* de Yukio Mishima. Dir. Jordi Mesalles; *Un dels últims vespres de carnaval* de Carlo Goldoni. Dir. Lluís Pasqual; *Al vostre gust* de Wiliam Shakespeare. Dir. Lluís Pasqual; *Les tres germanes* d'Anton P. Txèkhov. Dir. Lluís Pasqual; *La bella Helena*

de J. Offenbach / P. Hacks. Dir. Pere Planella; *La nit de les tríbades* de P.O. Enquist. Dir. Fabià Puigserver; *Titus Andrònic* de Shakespeare. Dir. Fabià Puigserver; *Leonci i Lena* de G. Büchner. Dir. Lluís Pasqual; *Mahagony* de Bertolt Brecht. Dir. Fabià Puigserver; *Camí de nit. 1854* de Lluís Pasqual. Dir. Lluís Pasqual.

Al TNC: *El ball d'Irène Némirovsky*. Dir. Sergi Belbel. 2009; *El cercle de guix caucasià* de Bertolt Brecht. Dir. Oriol Broggi. 2008; *Forasters* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. 2004; *Dissabte, diumenge i dilluns* d'Eduardo De Filippo. Dir. Sergi Belbel. 2004; *Escenes d'una execució* de Howard Barker. Dir. Ramon Simó. 2002; *Galatea* de Josep Maria de Sagarra. Dir. Ariel G. Valdés.

Altres espectacles: *Hamlet / La Tempestat* de Shakespeare. Dir. Lluís Pasqual. Teatro Arriaga de Bilbao. 2006; *Morir* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. Teatre Romea; *El càntaro roto* de Kleist. Dir. P.M. Sánchez; *Una jornada particular* d'Ettore Scola, amb Josep Maria Flotats.

Ha dirigit els muntatges *Arsènic i puntes de coixí* de J. Kesselring i la sessió dedicada a Joan Margarit dins del cicle Paraula de poeta.

A la televisió, entre d'altres, ha participat a les sèries *Via Augusta*, *L'un per l'altre*, *La Mari*, *La Mari 2* i *Porca misèria*.

En cinema, entre d'altres, ha intervingut a les pel·lícules: *Herois* de Pau Freixas; *Morir o no* de Ventura Pons; *La primera noche de mi vida* de Miguel Albaladejo; *Actrius* de Ventura Pons; *La Celestina* de Gerardo Vera; *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons; *Souvenir* de Rosa Vergès; *Tacones lejanos* de Pedro Almodóvar; *La teranyina* d'Antoni Verdaguer; *El vicari d'Olot* de Ventura Pons.

Entre els nombrosos premis que ha rebut, destaquen: Premi Margarida Xirgu, 1982; Premi Nacional de Teatre, 1984; Premi de l'Associació d'Actors i Directors per *El perquè de tot plegat*, 1995; Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, 2000; Premi Max per *Tot esperant Godot*, 2001; Premi de Teatre dels Premis Nacionals de Cultura de la Generalitat per la seva trajectòria, 2003; Premi de la Crítica de Barcelona per *Un matrimoni de Boston*, 2007; Medalla del Treball President Macià, 2008; Premi Gaudí a la millor actriu del cinema català per *Forasters*, 2008; i cinc premis Butaca, per: *Actrius*, *La primera noche de mi vida*, *Escenes d'una execució*, *Forasters* i *Un matrimoni de Boston*.

Emma Vilarasau és... *Barbara Fordham, filla de Beverly i Violet*

Estudia interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona de 1977 a 1980, i completa la seva formació amb seminaris amb John Strassberg i Carlos Gandolfo, així com estudis a l'escola de Philip Gaulier a París l'any 1985. La seva trajectòria teatral abasta més de 30 interpretacions des de 1982, moltes de les quals al Teatre Lliure, en obres com: *Al vostre gust* de William Shakespeare, *La flauta màgica* de W.A. Mozart, *Un dels últims vespres de carnaval* de Carlo Goldoni, *Les noces de Fígaro* de Beaumarchais, *Dansa d'agost* de Brian Friel, *El barret de cascavells* de Pirandello, *L'habitació del nen* de Josep M. Benet i Jornet o *Un matrimoni de Boston* de David Mamet, entre d'altres.

Al TNC l'hem poguda veure a *Les tres germanes* de Txèkhov. Dir. Ariel García Valdés. 2005 i *El criptograma* de David Mamet. Dir. Sergi Belbel. 1999.

També ha participat en altres espectacles com: *Tàlem* de Sergi Belbel, *La infanticida* de Víctor Català, *Un tramvia anomenat desig* de Tennessee Williams, *Carta d'una desconeguda* de Stefan Zweig, *Espectres* de Henrik Ibsen.

En televisió és coneguda per sèries com *Secrets de família*, *Nissaga de poder*, *Majoria absoluta*, *Crims*, *Mirall trencat* o *Ventdelplà*.

I pel que fa al cinema l'hem poguda veure en pel·lícules com *Els sense nom* de Jaume Balagueró i *Para que no me olvides* de Patricia Ferreira.

Entre els guardons que ha rebut es poden destacar els tres premis de la Crítica teatral de Barcelona els anys 1991-1992 (per *La infanticida*), 1992-1993 (per *Dansa d'agost*) i 1998-1999 (per *Paraules encadenades*), el Premi Margarida Xirgu 1993 (per *Dansa d'agost*), dos premis Butaca els anys 1998 (per *Paraules encadenades*) i 2000 (per *Els sense nom*), dos premis Teatre BCN el 2001 (per *Un tramvia anomenat desig*) i el 2005 (per *Les tres germanes*), el premi Sant Jordi de cinema l'any 2005 (per *Para que no me olvides*), Premi Zapping 2006 per *Ventdelplà* i el premi Extraordinari Ciutat de Sant Cugat l'any 2008.

www.emmavilarasau.net

Abel Folk és... *Bill Fordham, marit de Barbara*

Al TNC l'hem pogut veure a: *La casa dels cors trencats* de Bernard Shaw. Dir. Josep Maria Mestres. 2009; *El ventall de Lady Windermere* d'Oscar Wilde. Dir. Josep Maria Mestres. 2007; *Guys and Dolls* de Frank Loesser, Jo Swerling i Abe Burrows. Dir. de Mario Gas. 1998.

Altres treballs recents com a actor de teatre: *Un marit ideal* d'Oscar Wilde. Dir. Josep Maria Mestres. Teatre Goya. 2009; *Ex* de Pierre Palmade i Muriel Robin. Dir. Abel Folk. Teatre Borràs. 2008; *Hysteria* de Terry Jonson. Dir. John Malkovich; *Pel davant i pel darrera* de Michael Frayn. Dir. Alexander Herold; *Ronda de mort a Sinera* de Salvador Espriu. Dir. Ricard Salvat; *Unes polaroids explícites* de Mark Ravenhill. Dir. Josep Maria Mestres; *23 centímetres* de Carles Alberola i Roberto García. Dir. Josep Maria Mestres; *Dakota* de Jordi Galceran. Dir. Josep Maria Mestres; *El verí del teatre* de Rodolf Sirera. Dir. Orestes Lara. Com a director teatral: *Ex*; *Òscar. Una maleta, dues maletes, tres maletes* de Claude Magnier; *Pel pèls* de Paul Pörtner; *Mentiders* d'Anthony Nelson.

En cinema, entre d'altres, ha participat a: *El juego del ahorcado* de Manuel Gómez Pereira; *Savage Grace* de Tom Kalin; *El coronel Macià* de Josep Maria Forn; *GAL* de Miguel Courtois; *53 días de invierno* de Judith Colell; *Animals ferits* i *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons; *Iris* de Rosa Vergés; *Pasos de baile* de John Malkovich; *La teta i la lluna* de Bigas Luna; *Monturiol, el senyor del mar* de Francesc Bellmunt; *Barrios altos* de José Luis Berlanga; *Mi general* de Jaime de Armiñán i *L'escot* d'Antoni Verdaguer. Ha dirigit la pel·lícula *Xtremes*.

Entre moltes d'altres, ha intervingut a les sèries de televisió: *Ventdelplà*, *Los simuladores*, *De moda*, *Mirall trencat*, *Secrets de familia*, *Estació d'enllaç*, *Raquel busca su sitio*, *Una nueva vida*.

Ha rebut els premis d'interpretació Teatre BCN 2003 i Butaca 1997, i el Premi de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya al Millor Actor de Cinema de 1993.

Clara de Ramon és... *Jean Fordham, filla de Bill i Barbara*

Estudis a l'Escola de teatre *La Saca* (De 1999 a 2007). Cursos de *clown*, *Comedia dell'arte*, interpretació, música, cant, teatre musical, dansa, etc.

Des que tenia un any (1994) participa als Pastorets de Mataró, sota la direcció de Josep M de Ramon, Toni Grané, Xevi Ribas, Carles Maicas i Toni Blanch.

Ha participat en diversos espectacles musicals: *La Bella Adormida*, *Òliver*, *El Mag d'Oz*, *El Cercle de la Vida (The Lion King)*, *La Blancaneus*, *Josep i el seu abric multicolor*, *La Lira d'Orfeu*, *Jo en vull 18*, *Annie*.

Altres espectacles: *Morir a Bagdad*. Dir. Josep Rodri. 2005; *Viatge a qualsevol lloc*. Dir. Carles Maicas. 2006; *8 dones*. Dir. Mercè Grané i Toni Grané. 2009.

En cinema, ha participat a la pel·lícula *Blog*. Dir. Elena Trapé. Escándalo Films. 2009.

Rosa Renom és... *Barbara Fordham, filla de Beverly i Violet*

Al TNC l'hem poguda veure a: *El dia del profeta* de Joan Brossa. Dir. Rosa Novell. 2008; *Maria Rosa* d'Àngel Guimerà. Dir. Àngel Alonso. 2004; *La comèdia dels errors* de Shakespeare. Dir. Helena Pimenta. 2000; *Apocalipsi* de Lluïsa Cunillé. Dir. Joan Ollé. 1998.

L'any 2009, amb *Rock'n'Roll* de Tom Stoppard i direcció d'Àlex Rigola al Teatre Lliure, obté el premi de la Crítica de Barcelona i el premi Butaca 2009 a la millor actriu de repartiment.

Sota la direcció de Joan Ollé ha participat en espectacles com: *La cantant calba & La cantant calba al MacDonaldis* d'Eugene Ionesco/Lluïsa Cunillé; *Sis personatges en cerca d'autor* de Pirandello; *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda; *Victor o els nens al poder* de Roger Vitrac; *De poble en poble* de Peter Handke; *Romeo i Julieta* de Shakespeare.

Amb Mario Gas ha treballat, entre d'altres, a: *Mort d'un viatjant* d'Arthur Miller. Teatre Lliure-Teatro Espanyol; *La gata sobre el tejado de zinc caliente* de Tennessee Williams; *La Senyora Florentina i el seu amor Homer* de Mercè Rodoreda; *El temps i els Conway* de J.B. Priestley; *La ronda* d'Arthur Schnitzler.

Altres treballs destacats: *Casa i jardí* d'A. Ayckbourn. Dir. Ferran Madico; *La casa de Bernarda Alba* de Federico García Lorca. Dir. Calixto Bieito; *Las comedias bárbaras* de Valle Inclán. Dir. Jorge Lavelli; *Dancing* de J.B. Penchenat. Dir. Helder Costa; *La gran il·lusió* d'Eduardo De Filippo. Dir. Hermann Bonnin.

En televisió ha participat en sèries com *El comisario*, *Hospital Central*, *Poble nou*, *Nissaga de poder*, *Qui?*, *Arnau*, *els dies secrets* i *El cor de la ciutat*, i en cinema, als llargmetratges *No ploris Germaine* d'Alain de Halleux i *El pianista* de Mario Gas.

Montse German és... *Karen Weston, filla de Beverly i Violet*

Llicenciada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (1994). Curs al Col·legi del Teatre por B. Rotenstein, B. Tovías, J. Messalles i P. Gadish. Curs de veu amb Franco de Francescoantonio.

Al TNC l'hem poguda veure a *La plaça dels herois* de Thomas Bernhard. Dir. Ariel García Valdés. 2000 i *la barca nova* d'Ignasi Iglesias. Dir. Joan Castells 1999. Entre d'altres, també ha intervingut als següents muntatges: *Germanes*. Dir. Carol López. La Villarroel. 2008; *Lear* d'Edward Bond. Dir. Carme Portaceli. Grec 2003; *Matem els homes* de Manel Dueso. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2002; *Restes humanes sense identificar o l'autèntica naturalesa de l'amor* de Brad Fraser. Dir. Manel Dueso. Mercat de les Flors. 1999; *Estriptis* de Manel Dueso. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 1998; *El temp i l'habitació* de Botto Straus. Dir. Lluís Homar. Teatre Romea. 1997; *Sara i Simon* de Manel Dueso. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 1996; *El mercader de Venècia* de Shakespeare. Dir. Sergi Belbel. Teatre Poliorama. 1994.

En cinema, ha interpretat les pel·lícules: *El patio de mi cárcel*. Dir. Belén Macías. 2007; *Tocar el cielo*. Dir. Marcos Carnevale. 2007; *Atlas de geografía humana*. Dir. Azucena Rodríguez. 2007; *Ficción*. Dir. Cesc Gay. 2005.

En televisió ha participat, entre d'altres, a les sèries *Infidels*, *Hospital Central*, *Laberint d'ombres* i *La Rosa*, a les minisèries *Les veus del Pamano*, de Lluís Maria Güell, i *El castigo*, de Daniel Calparsoro, i les TV-movies *Positius*, de Judith Collé, *O partido*, de Juan Calvo, i *Un dia una nit*, d'Enric Alberich.

Maife Gil és... *Mattie Fay Aiken, germana de Violet*

Nascuda en el si d'una família d'actors, comença la seva activitat teatral de ben jove a les companyies d'Enric Guitart, Mario Cabré i la Companyia Maragall del Teatre Romea.

En teatre, ha treballat amb els directors Luis Escobar (*La vida en un hilo*, *Eslava* 2000), José Osuna (*El tragaluz*, *El inocente*) Vicenç Lluch (*Olvida los tambores*, *Farsas*), Antoni Chic (*La viuda trapella*, *Batalla de reines*), Miguel Narros (*La cocina*), Ventura Pons (*Allò que tal vegada s'esdevingué*), Francesc Nel·lo i Fabià Puigserver (*El señor Puntilla y su criado Matti*), Lluís Pasqual (*El buen samaritano* –codirigit amb Pere Planella–, *Les tres germanes*, *Roberto Zucco*, *Un dels últims vespres de Carnaval* i *Mòbil*), Josep Montanyès (*Revolta de bruixes* –codirigit amb Josep Maria Segarra–, *Maria Stuard*, *E.R.*), Ricard Salvat (*Dones i Catalunya*), Pere Puértolas (*Dinamita a la sang*), Ricard Reguant (*La luna de Valencia*), Artur Trias (*La veu humana*), Lurdes Barba (*Revolta de bruixes*), Antonio Simón (*Croades*), Enric Flores (*Farsa y licencia de la reina castiza*), Calixto Bieito (*La casa de Bernarda Alba*), Tamzin Townsend (*Això a un fill no se li fa*).

Darrerament l'hem poguda veure a: *Maria Rosa* d'Àngel Guimerà. Dir. Àngel Alonso. TNC. 2004; *La xarxa* de Joan Brossa. Dir. Josep Maria Mestres. Espai Brossa. 2005; *La senyora Klein* de Nicholas Wright. Dir. Xavier Pujolràs. 2006. 33è Premi Margarida Xirgu; *Els nois d'Història* d'Alan Bennet. Dir. Josep Maria Pou. Teatre Goya. 2008.

En televisió, a més d'haver participat en innumbrables dramàtics (*Estudio 1*, *Teatre Català...*), ha participat a les sèries *Secrets de família*, *Vidas cruzadas*, *Estació d'enllaç* i *El cor de la ciutat*, aquesta darrera durant 9 temporades. També ha participat a les TV-movies *Quia*, dirigida per Silvia Munt, i *Maresme*, dirigida per Rosa Vergès.

Com a actriu de doblatge, ha posat la seva veu a actrius com Bette Davis, Greta Garbo, Susan Hayward, Kathleen Turner, Glenn Close, Barbra Streisand, Emma Thompson, Barbara Stanwyck, Ava Gardner, Rita Hayworth, Alida Valli, Vanessa Redgrave, Susan Sarandon, etc.

Jordi Banacolocha és... *Charlie Aiken, marit de Mattie Fay*

Secció Artística del Casal Sant Andreu. Teatre Amateur (1956-1970). Membre Fundador de L'Ou Nou Teatre (1976).

Al TNC l'hem pogut veure a: *Lluny de Nuuk* de Pere Riera. 2010; *A mi no em diguis amor* de Marta Buchaca. 2010; *M de Mortal* de Carles Mallol. 2010; *L'inspector* de Nikolai Gógol. Dir. Sergi Belbel. 2009; *El cercle de guix caucasià* de Bertolt Brecht. Dir. Oriol Broggi. 2008; *En Pólvora* d'Àngel Guimerà. Dir. Sergi Belbel. 2006; *Aigües encantades* de Joan Puig i Ferrer. Dir. Ramon Simó. 2006; *Les falses confidències* de Marivaux. Dir. Sergi Belbel. 2005; *El professional* de Dusan Kovacevic. Dir. Magda Puyo. 2005; *Forasters* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. 2004; *Calígula* d'Albert Camus. Dir. Ramon Simó. 2004; *Primera plana* de Ben Hecht i Charles MacArthur. Dir. Sergi Belbel. 2003; *El Cafè de la Marina* de Josep Maria de Sagarra. Dir. Rafel Duran. 2003; *Dissabte, diumenge i dilluns* d'Eduardo De Filippo. Dir. Sergi Belbel. 2002 i reposició 2004; *Coriolà* de Shakespeare. Dir. Georges Lavaudant. 2002; *Les variacions Goldberg* de G. Tabori. Dir. Àlex Rigola. 2001; *El maniquí* de Mercè Rodoreda. Dir. Pere Planella. 1999; *L'estiueig* de Goldoni. Dir. Sergi Belbel. 1999; *L'Auca del senyor Esteve* de Santiago Rusiñol. Dir. Adolfo Marsillach. 1997.

Altres treballs de teatre destacats: *La ruta blava* de Josep Maria de Sagarra. Dir. Josep Galindo. Teatre Romea. Grec 2009; *El bordell* de Lluïsa Cunillé. Dir. Xavier Albertí. Teatre Lliure. 2008; *Passat el riu* de Joe DiPietro. Dir. Oriol Broggi. Teatre Romea. 2007; *Amor Fe Esperança* d'Odon von Horvath. Dir. Carlota Subirós. Mercat de les Flors. Grec 2005; *Enric IV* de Pirandello. Dir. Oriol Broggi. 2001; *Fragments d'una carta de comiat llegits per exploradors* de Normand Chaurette. Dir. Sergi Belbel. Sala Beckett. 2000; *Tartufo l'impostor* de Molière. Dir. Oriol Broggi. Cia. El Passadís. 2000; *Fuita* de Jordi Galceran. Dir. Eduard Cortés. 1998; *Morir* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. 1998; *Mala Sang* de David Plana. Dir. David Plana. 1997; *L'Avar* de Molière. Dir. Sergi Belbel. 1996; *La Festa del Blat* d'Àngel Guimerà. Dir. Joan Castells. 1996; *El mercader de Venècia* de William Shakespeare. Dir. Sergi Belbel. 1994; *Colometa la gitana* d'Emili Vilanova. Dir. Sergi Belbel. 1994; *Després de la pluja* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. 1993; *Un dia* de Mercè Rodoreda. Dir. Calixto Bieito. 1993; *La filla del mar* d'Àngel Guimerà. Dir. Sergi Belbel. 1992.

A la televisió ha participat en nombroses sèries. Darrerament: *Ventdelplà*, *El cor de la ciutat*, *16 dobles*, *Plats bruts*, *Estació d'enllaç* i *Nissaga de poder*.

Albert Triola és... *El nen, fill de Charlie i Mattie Fay*

Llicenciat en Art Dramàtic en l'especialitat d'Interpretació a l'Institut del Teatre. Ha participat en cursos i tallers amb Ramon Simó, José Sanchis- Sinisterra, Pere Planella, Jaume Melendres, Peter Clough, Javier Daulte i Konrad Zschiedrich. Al TNC l'hem pogut veure a: *Rey Lear* de William Shakespeare. Dir. Gerardo Vera. Centro Dramático Nacional. 2009; *Tornar a casa* de Harold Pinter. Dir. Ferran Madico. CAER. 2007; *La filla del mar* d'Àngel Guimerà. Dir. Josep Maria Mestres. 2002; *La mare coratge i els seus fills* de Bertolt Brecht. Dir. Mario Gas. 2002; *Mesura per mesura* de William Shakespeare. Dir. Calixto Bieito. 1999; *El somni de Mozart* de Bruun Kujit. El Musical més petit. 1998.

Altres treballs destacats en teatre: *La marató de Nova York* d'Edoardo Erba. Dir. Juan Carlos Martel. Sala Villarroel i Sala Trono de Tarragona. 2010; *The Hamlet's circus* de Toni Martín. Dir. Toni Martín. CAER. Teatre Romea. 2010. Nominat com a millor actor de repartiment als Premis Butaca; *El encuentro de Descartes con Pascal joven* de Jean-Claude Brisville. Dir. Josep Maria Flotats. Teatro Español de Madrid. Teatre Lliure de Barcelona. 2009-2010. Premio Ágora 2009 al millor actor en el Festival de Teatro Clásico de Almagro; *A electra le sienta bien el luto* d'Eugene O'Neill. Dir. Mario Gas; *La Orestíada* d'Èsquil. Dir. Mario Gas; *4D-Óptic* de Javier Daulte. Dir. Javier Daulte. Cia Familia Alcovavsky; *Gènova 01* de Fausto Paravidino. Dir. Carme Portaceli; *Titus Andrònic* de William Shakespeare. Dir. Àlex Rigola; *Tot esperant Godot* de Samuel Beckett. Dir. Lluís Pasqual. Teatre Lliure.

En televisió, participa a la sèrie *La Riera* i ha fet intervencions puntuals a *Ventdelplà*, *Vinagre*, *Jet Lag* de T de Teatre, *Des del balcó*, i *La memòria dels cargols* de Dagoll Dagom.

Almudena Lomba és... *Johnna Monevata, assistenta domèstica*

Estudis a la Escuela Superior de Arte Dramático de Màlaga: llicenciada en Interpretació Textual. 2006. Cursos i tallers complementaris de *Commedia dell'Arte*, titelles, màscara, improvisació, dansa, expressió corporal, teatre gestual, etc.

Al TNC va interpretar el paper d'Adela a *La casa de Bernarda Alba* de Federico García Lorca, sota la direcció de Lluís Pasqual, el 2009.

Altres treballs en teatre: *Sobre un Escenario*. Cia. El Viejo Actor. Barcelona. Obra premiada al festival Màlagacrea 2008, muestra de artes escénicas. Estrenada a Màlaga i Madrid. 2008; *La Sirena y La Marinera (y otras piezas infantiles)*.

Producciones Ilusionarte. Teatre infantil i animación. Parque Selwo Marina, Màlaga. 2007; *Electra* de Sòfocles. Sala Falla i Teatro Cánovas de Màlaga.

Festival de Teatro grecolatino de Mérida. 2006; *Después de la Lluvia* de Sergi Belbel. Sala Falla, Conservatorio Superior de Música de Màlaga. 2004; *El*

Malentendido d'Albert Camus. Escuela Superior de Arte Dramático de Màlaga, Sala Falla y Teatro Cánovas. Obra finalista a la mostra d'arts escèniques Màlagacrea. 2004.

Altres treballs: *Vía Caelum* de Rubén Jiménez. Sèrie web. 2010; *Hotel*. Curt. Dir. Jorge Barros. 2008; *Cuenta conmigo*. Sèrie pilot a Internet. Dir. Fran Zeibe. 2008.

Òscar Molina és... *Steve Heidebrecht, promès de Karen*

Estudia art dramàtic a l'escola internacional Jacques Lecoq (París). Completa la formació amb Arianne Mnouchkine (París), Zygmunt Molik (fundador del laboratori teatral Jerzy Grotowski) i Bernard Hiller (Los Angeles).

De les seves interpretacions al teatre destaquen: *Troilos i Cressida*. Dir. Xavier Albertí. Teatre Lliure; *Don Juan*. Dir. Marta Montblanc. Versus teatre; *L'odissea* d'Homer. Dir. Albert Boadella. Els Joglars; *Cyrano* d'Edmond Rostand. Dir. Maurizio Scaparro. Cia. Flotats; *El despertar de la primavera* de Frank Wedekind. Dir. Josep Maria Flotats; *La serventa amorosa* de Goldoni. Dir. Ariel García Valdés. Teatre Lliure; *La cita* de Lluïsa Cunillé. Dir. Xavier Albertí; *Amadeus* de Peter Schaffer. Dir. Àngel Alonso. Teatre Tívoli; *Salomé* d'Oscar Wilde. Dir. Marta Momblanc. Artenbrut; *Pop corn* de Ben Elton. Dir. Àngel Alonso. Villarroel teatre; *El maletí* de Mark Ravenhill. Dir. Josep Maria Mestres. En televisió, entre d'altres: *Les veus del Pamano*. Dir. Joan Maria Güell; *Wendy*. Dir. Mireia Ros; *Tot un senyor*; *Estació d'enllaç*; *Ábrete sésamo*; *Laberint d'ombres*; *Mirall trencat*; *Temps de silenci*; *De moda*; *El cor de la ciutat*; *Ventdelplà*; *Mar de fons*; *El comisario*. També ha interpretat el curt *Amistad*, d'Alejandro Marzoa.

Manuel Veiga és... *Xèrif Deon Gilbeau*

Llicenciat en Art Dramàtic per l' Institut del Teatre de Barcelona. Té una àmplia trajectòria com a autor teatral. Ha estat autor resident de la tercera edició del Projecte T6 del TNC, on va estrenar *16.000 pessetes*.

Al TNC l'hem pogut veure a: *El casament d'en Terregada* de Juli Vallmitjana. Dir. Joan Castells; *L'inspector* de Nikolai Gógol. Dir. Sergi Belbel. 2009; *En Pólvora* d'Àngel Guimerà. Dir. Sergi Belbel. 2006; *Les falses confidències* de Marivaux. Dir. Sergi Belbel. 2005; *16.000 pessetes* de Manuel Veiga. Dir. Joan Castells. 2005; *Calígula* de Camus. Dir. Ramon Simó. 2004; *Primera Plana* de Hecht i McArthur. Dir. Sergi Belbel. 2004; *Dissabte, diumenge i dilluns* de De Filippo. Dir. Sergi Belbel. 2002; *El cafè de la Marina* de Sagarra. Dir. Rafel Duran. 2003; *El Alcalde de Zalamea* de Calderón de la Barca. Dir. Sergi Belbel. 2000.

Altres treballs destacats: *Tres sombreros de copa* de Miguel Mihura. Dir. Víctor Àlvaro. CAET. 2006; *Cartones* de Manuel Veiga. Dir. Víctor Àlvaro. Teatre de Ponent. 2008; *Romeo i Ofelia* de Víctor Àlvaro. Dir. Víctor Àlvaro; *La dona incompleta* de David Plana. Dir. Sergi Belbel; *Diner negre* de R. Cooney. Dir. Pep Pla; *Okupes al Museu del Prado* d'A. Miralles. Dir. Ricard Salvat; *Rumors* de N. Simon. Dir. Sergi Belbel; *El Suïcida* de N. Erdman. Dir. Magda Puyo; *Lorca y las sombras* de Lorca. Dir. Pilar Martínez; *Maleïts* de P. Peyró. Dir. Pere Peyró.

En televisió, entre d'altres, ha participat a: *23 F: El día más difícil del Rey* de Sílvia Quer, *Jet Lag*, *Hospital Central*, *Psico-Express*, *Abogados*, *El Comisario*, *Temps de silenci*, *Laberint d'ombres*, *Níssaga de poder*, *Justícia fosca*, *La Granja*.

També ha intervingut a les pel·lícules: *Dos billetes*. Dir. Javier Serrano; *The lost*. Dir. Brian Goeres. (2007); *El lenguaje de las hadas* de José Luis Cuerda; *Tic-tac* de Rosa Vergés; *Mal d'amors* de Carles Balagué; *El complot dels anells* de Francesc Bellmunt; *La Rossa del bar* de Ventura Pons.

Agost
Tracy Letts
Sala Gran

Sala Gran

Del 25 de novembre de 2010 al 23 de gener de 2011

Espectacle recomanat a partir de 14 anys

Durada:

Primera part: 1 h 20 minuts

Entreacte (20 minuts)

Segona part: 55 minuts

Entreacte (20 minuts)

Tercera part: 1 h 15 minuts

Horaris:

de dimecres a divendres, 20 h;

dissabte, **20.30 h**;

diumenge, 18 h.

Preus:

14-33 €

Col·loqui:

divendres 10 de desembre

Audiodescripció:

dissabte 18 de desembre

Text editat per Proa

Més informació a:

www.tnc.cat

www.tnc.cat/facebook

www.tnc.cat/youtube

www.tnc.cat/twitter

www.tnc.cat/issuu

Informació pràctica www.tnc.cat

Venda d'entrades i abonaments

Tel·Entrada

- www.telentrada.com
- 902 10 12 12
- Xarxa d'oficines de Caixa de Catalunya de dilluns a divendres de 8 a 14.30 h
- Caixer del vestíbul principal.
Recollida d'entrades

Taquilles del TNC

Plaça de les Arts, 1 (Barcelona)

933 065 720

De dimecres a divendres, de 15 a 20 h

Dissabtes de 15 a 21.30 h

Diumenges, de 15 a 18 h

Horaris especials per a les funcions de matí.

L'hora abans de l'inici de les representacions, venda i recollida d'entrades exclusivament per a la funció d'aquell dia. Venda subjecta a disponibilitat.

Tiquet Rambles

Palau de la Virreina

La Rambla, 99 (Barcelona)

De dilluns a diumenge de 10 a 20.30 h

Abonaments

- www.telentrada.com
- 902 10 12 12 (Tel·Entrada)
- 933 065 720 (TNC)
- Taquilles del TNC
- Atenció a l'abonat: 933 065 707
abonat@tnc.cat www.tnc.cat/abonat

Grups: **933 065 707** grups@tnc.cat

Servei educatiu:

933 065 740 serveieducatiu@tnc.cat

Empreses: 933 065 755 empresa@tnc.cat

Apropa Cultura: 933 065 740

apropacultura@tnc.cat

www.apropacultura.cat

Accessibilitat. A totes les sales del TNC hi ha espais reservats per a persones que utilitzen cadira de rodes. Per tal de garantir una atenció adequada a les seves necessitats, és recomanable trucar al 933 06 57 20. Els vehicles que transporten minusvàlids tenen reservades places d'aparcament al carrer Padilla. Web accessible. Funcions amb audiodescripció.

Restaurant del TNC

Gestionat per Singularis:

Restaurant

Obert de dimecres a dissabte, amb dos espais:

Restaurant per sopar i prendre una copa en finalitzar les funcions.

També amb menú d'entreacte.

Espai per a dinars i sopars per a grups (amb reserva prèvia).

Cafeteria del vestíbul principal

Oberta des d'una hora abans de l'inici de la funció fins a l'últim entreacte.

Bar del vestíbul de la Sala Tallers

Obert des d'una hora abans de les representacions.

La Terrassa del Teatre

Durant els mesos d'estiu, el Restaurant baixa al peristil per gaudir del bon temps a l'aire lliure.

Informació i reserves: 933 065 729

restaurant@tnc.cat www.tnc.cat/restaurant

Llibreria del TNC Proa Espais

Oberta des d'una hora abans de les representacions fins després de l'entreacte (excepte en les funcions matinals i escolars) 933 065 700 (ext. 243)

llibreria@tnc.cat www.tnc.cat/llibreria

Visites guiades

Dimarts i dijous de 10 a 13 h, cada hora.

Preu: majors 18 anys, 5€; menors 18 anys, 3€

Grups reduïts (de 15 a 35 persones)

Reserves: 933 065 749 visites@tnc.cat

Videoteca

Compta amb el fons audiovisual del Centre Dramàtic de la Generalitat, de la Companyia Flotats i del TNC.

Reserves: videoteca@tnc.cat

Com arribar al TNC

Autobús. **Línies 6, 7, 10, 56, 62, 92 i B21**

Nit Bus: N0, N3, N7 i N9

Metro. **Línia 1 (Glòries i Marina)**

Línia 2 (Monumental)

Tramvia.T4 (Auditori Teatre Nacional)

T5 (Glòries)

Bicing. Meridiana/Padilla i Padilla/Ribes

Taxi. Padilla/Meridiana i Sancho

d'Àvila/Meridiana

Renfe. Clot i Arc de Triomf

Autocar. Estació del Nord

Pàrquing. Carrer Padilla (preu especial) amb accés directe al TNC.

Accés a la Sala Tallers

L'accés a la Sala Tallers i a les taquilles d'aquesta sala és pel carrer Padilla, cantonada carrer Ribes.

Patrocinadors

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

